

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهيم

بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
از آن به که کشور به دشمن دهيم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Social	اجتماعی
--------	---------

انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان

نیمه

۲۴ اپریل ۲۰۱۳

زبان روشنفکران مردمی،

زبان توده های زحمتکش است

امروز هر قلم به دستی ادعای روشنفکری دارد و سیاه بر روی سفید مالیده با تحلیل ها و تفسیر های خسته کننده و روده درازی های بی مورد، توقع دارد تا زحمتکشان به حرف های آنها گوش فرا داده و باورشان کند. وقتی به حرف های آنان که در رسانه های گوناگون تصویری و صوتی نشر می گردد، توجه کنیم و یا به نوشته های شان که در نشریات مختلف به نشر می رسند، سری بزنیم، به یک موضوع از هر مسأله دیگری بیشتر متوجه می شویم، و آن این است که تمامی این قلم به دستان با اکت و ادا های خود بزرگ بینی، فکر می کنند که قله های بلند ادب و سیاست را فتح کرده و یا به پیروزی های بزرگی نائل آمده اند.

زبان و ادبیات این نوع «آگاهان امور» که اکثراً با جمله «مه فکر میکنم» آغاز می شود، حول دفاع از نظام سیاسی فعلی می چرخد، با اندکی تفاوت. تمامی شان از فساد شدید اداری، مافیای اقتصادی، نا امنی ها، انتحاری ها و بالاخره ناهنجاری های مزمن اجتماعی می نالند، اما وقتی در لابه لای افکار پراکنده شان به دنبال جست و جوی راه حل اساسی می گردند تا آن را به خورد زحمتکشان بدهند، سر شان به سنگ می خورند.

دلیل عمده شکست این قلم به دستان در پیدا نمودن راه حل اساسی را باید در عدم درک درست شان از تضاد های نهفته در جامعه دانست. با استفاده از کلمات و جملات طولانی، بی معنی و پر طمطراق نمی توان دوی درد اکثریت توده های زحمتکش و ستمدیده را پیدا نمود، چراکه به گفته معروف «به هر رنگی که خواهی جامه میپوش، من از طرز خرامت می شناسم». چون دیدگاه این «کارشناسان» همانا دفاع از بقای نظام حاکم سیاسی است و این «مفسران» تنها به فکر آوردن اصلاحات اند، پس هیچ زمانی درد زحمتکشان را که بیشتر از ۹۵ درصد جامعه را تشکیل می دهند، دوا کرده نمی توانند. تمامی این نوع قلم به دستان به فکر تفسیر جامعه اند و به اندیشه تداوم وضعیت فعلی به نفع کمتر از ۵ درصد ثروتمندان و پول داران کشور. به همین دلیل است که هیچ گاهی تغییر اساسی و بنیادین در جامعه دیده نمی شود.

اما روشنفکران مردمی که با زبان زحمتکشان حرف می زنند، همیشه به فکر تغییر وضعیت جامعه به نفع اکثریت اتباع آن کشور اند. اینها با زبان توده ها حرف می زنند، از درد های زحمتکشان، از مشکلات شان و از وضعیت بسیار بد و غیر انسانی ستمدیدگان جامعه آگاهی دارند. روابط موجود و زد و بند های نظام را تفسیر نموده و دیدگاه های شان را در راستای تغییر این وضعیت بسیار واضح و صریح ابراز می دارند.

به گفتهٔ ا. بامداد شاعر بزرگ توده های رنج‌دیدهٔ ایران: «آن که هدفش تنها و تنها رستگاری انسان نباشد، درد و درمان توده ها را نداند و نشاسند، روشنفکر نیست، دزدیست که با چراغ آمده است.»، چون روشنفکران مردمی از بین توده ها بر می خیزند، پس چراغ رهنمای توده های زحمتکش اند.